

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/588/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715201326
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6715201326.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci žalobcu Sociálna poisťovňa Bratislava, so sídlom Bratislava, Ul. 29. augusta 8 a 10, pobočka Prievidza, Matice slovenskej 10, Prievidza, IČO: 30 807 484 proti žalovanému JUDr. Viliamovi Königovi, súdному exekútorovi, Exekútorský úrad so sídlom Hlbiny 2, 960 01 Zvolen, bytom Jarmočná 37, 962 05 Hriňová, v konaní o zaplatenie 388,76 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 17C/46/2015-55 zo dňa 30.08.2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 388,76 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia titulom náhrady škody v zmysle § 33 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej v texte „Exekučný poriadok“). Vykonaným dokazovaním mal okresný súd za preukázané, že žalobca podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému I. L. na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne Bratislava, pobočka Prievidza zo dňa 13.11.2004 na vymoženie sumy 12.102,- Sk v pôvodne platnej mene, a to u súdneho exekútora Bc. Viliama Königa, Exekútorský úrad Zvolen, t.j. u žalovaného. Následne na to bolo žalovanému vydané poverenie na vykonanie exekúcie Okresným súdom Prievidza dňa 07.11.2005. Žalovaný ako súdny exekútor následne vydal upovedomenie o začatí exekúcie dňa 15.03.2006 vo veci oprávneného Sociálna poisťovňa so sídlom Bratislava, pobočka Prievidza proti povinnému I. L., na vymoženie istiny 12.102,- Sk v pôvodne platnej mene. Z oznámenia o čiastočnej úhrade zo dňa 09.10.2008 pre okresný súd vyplynulo, že žalobca oznámil žalovanému, že povinný uhradil v pokladni pobočky časť z vymáhanej sumy 390,- Sk v pôvodne platnej mene, č.k. Ex 1043/2005. Z vrátenia poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 24.08.2006 pre okresný súd ďalej vyplynulo aj to, že žalovaný ako súdny exekútor vrátil Okresnému súdu Prievidza poverenie na vykonanie exekúcie, pretože exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie dňa 02.08.2006. Z uvedeného následne okresný súd vyvodil, že JUDr. Viliam König ako súdny exekútor vymohol na základe udeleného poverenia žalovanú sumu od povinného. Uvedenú sumu žalovaný žalobcovi nevyplatil, ktorú skutočnosť žalovaný ani nepoprel. V konaní bolo nesporné, že žalobca si uplatnil voči žalovanému svoj nárok z dôvodu, že vyššie uvedená suma síce bola žalovaným vymožená, avšak žalobcovi nebola uhradená. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. V zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor zodpovedal za škodu, ktorú spôsobil pri výkone činnosti podľa Exekučného poriadku. Zdôraznil, že zodpovednosť exekútora za škodu pri

výkone funkcie exekútora (v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku) je širšia ako podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej v texte „zák. č. 514/2003 Z.z.“). Exekučný poriadok a ani zák. č. 514/2003 Z.z. priamo neustanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorej z nich. Obidve tieto zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanovení § 29 až 194 Exekučného poriadku) zodpovedá vedľa štátu s následným právom regresu rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Keďže závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného - žalobcu, či náhradu škody požadoval v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. resp. predmetný nárok uplatňoval priamo od súdneho exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, považoval okresný súd nárok žalobcu za dôvodný. Dospel preto k právnomu záveru, že žalovaný je v konaní pasívne legitimovaný, a to v konaní o náhradu škody v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku spôsobenú pri výkone exekučnej činnosti. Výšku škody mal okresný súd ustálenú vo výške 388,76 Eur ako sumu, ktorú súdny exekútor, teda žalovaný, vymohol od povinného, avšak žalobcovi ako oprávnenému túto sumu nevyplatil. Následne na to zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi vyššie uvedenú sumu 388,76 Eur, nakoľko mal za to, že sú splnené zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti exekútora - žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi.

2. O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“) v spojení s § 262 ods. 2 CSP, tak, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý namietal svoju pasívnu legitimáciu v tomto konaní. Poukázal na to, že z definície právneho postavenia súdneho exekútora stanovenej priamo Exekučným poriadkom vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je podľa neho ustanovené tak, že v rámci delby verejnej/štátnej moci sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, teda článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Na súdneho exekútora treba preto v zmysle uvedeného, v prípade, ak vykonáva exekučnú činnosť, hľadiť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej/štátnej moci v rozsahu ustanovenom zákonom, a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. Medzi exekútorom ako orgánom verejnej moci a oprávneným v exekučnom konaní neexistuje súkromno-právny, ale ani verejno-právny vzťah, v ktorom ako účastníci nemajú voči sebe navzájom rovnaké postavenie charakteristické pre súkromné právne vzťahy. Vzhľadom na uvedené preto dospel k tomu, že na jeho strane nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Nárok zo strany žalobcu považoval ako na nárok na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., za ktorú škodu zodpovedá štát. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že trvá na skutočnostiach uvedených v žalobe, ako aj vo vyjadrení k odporu zo dňa 03.07.2016 a v odvolaní zo dňa 18.09.2015. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny, nakoľko nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného uvedenými v jeho odvolaní.

5. Okresný súd vydal napadnutý rozsudok dňa 30.08.2016. Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorý v zmysle § 470 ods. 1 stanovuje, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa prvej vety odseku 2 §-u 470 CSP však platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (konanie začalo dňom 06.02.2015).

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd sa správne v odôvodnení rozhodnutia zamerlal len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový, ako aj právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok žalobcu vo vzťahu k žalovanému je v celom rozsahu dôvodný.

9. Úvodom odvolací súd ďalej poukazuje na zodpovednosť žalovaného za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi. Jediným odvolacím dôvodom žalovaného v tomto konaní bol jeho právny záver o nesprávnej pasívnej legitímácii, ktorú zdôvodnil tým, že za škodu, ktorá vznikla žalobcovi zodpovedá štát v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z.. Zdôraznil, že na jeho strane ako súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť nemohlo vo vzťahu k oprávnenému, ktorý vystupoval ako účastník exekučného konania, dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Uzavrel, že žalobca má právo na náhradu škody, avšak na náhradu škody spôsobenej nesprávnym právnym postupom súdneho exekútora.

10. S uvedeným odvolacím dôvodom a jeho právnou argumentáciou sa nestotožňuje ani súd odvolací a v tejto súvislosti poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. sp.zn. 3Cdo/75/2015 zo dňa 23.03.2016, 3Cdo/129/2015, sp.zn. 3Cdo/58/2009, 3Cdo/13/2010). Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že pre vyriešenie otázky, či daný právny vzťah je súkromno-právny alebo verejno-právny je nevyhnutné predovšetkým zistiť, z ktorého právneho vzťahu sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok (predmet súdneho konania). Tento vzťah treba následne analyzovať a správne právne posúdiť. Z prejednávanej veci v zmysle obsahu spisu v priebehu konania žalobca tvrdil, že pre uplatnenie nároku na zaplatenie spornej sumy v súdnom konaní považuje za rozhodujúcu skutočnosť, že v exekučnom konaní mu ako oprávnenému neboli zo strany súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť poskytnuté finančné prostriedky, ktoré boli ním v rámci exekučnej činnosti vymožené od povinného. V danom prípade žalobca preto vyvodzoval svoj nárok z právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi ním ako oprávneným, teda účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť. Netýkal sa niektorej z typicky súkromných oblastí života fyzickej osoby alebo existencie právnickej osoby a nevyplýval zo súkromného práva. Odvolací súd teda uznáva, že v danom prípade ide o verejno-právny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcie štátu, v rámci ktorého účastníci nemali autonómne a rovnoprávne postavenie charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve. Uvedený právny záver však nič nemení na tom, že za podmienok daných Exekučným poriadkom (§ 33 ods. 1) môže vzniknúť zodpovednosť súdneho exekútora za škodu, ktorú spôsobil pri výkone svojej exekučnej činnosti, a nie zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Okresný súd svoje rozhodnutie nezaložil na tom, že by právny vzťah medzi stranami sporu posúdil ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, ako mu nesprávne vytýka žalovaný v odvolaní.

11. Ustanovenie § 33 ods. 1 Exekučného poriadku upravuje zodpovednosť exekútora za škodu, ktorú spôsobil on alebo jeho zamestnanci pri výkone činnosti, ktorá je upravená Exekučným poriadkom. Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, t.j. zodpovednosť, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie, teda bez ohľadu na to, či ku vzniku škody došlo úmyselným alebo nedbanlivostným konaním zodpovedného subjektu.

12. Ak žalovaný v odvolaní namieta, že pasívne legitimovaným v uvedenom konaní je štát, a nie on ako súdny exekútor, potom odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je širšia ako zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a exekučný poriadok, avšak ani zák. č. 514/2003 Z.z. priamo neustanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach § 29 až § 104 Exekučného poriadku), zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (podobne aj rozhodnutie

Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 289/2008). Bolo preto výslovne na rozhodnutí poškodeného - žalobcu, či bude náhradu škody požadovať podľa zák. č. 514/2003 Z.z. alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Žalovaný súdny exekútor je teda pasívne legitimovaným v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone exekučnej činnosti v zmysle žaloby.

13. Povinnosťou exekútora bolo po vymožení finančných prostriedkov od povinného tieto vyplatiť oprávnenému, čo však neurobil, čím zanedbal svoje povinnosti exekútora a zodpovedá za škodu, ktorú tým spôsobil žalobcovi. Pre vznik jeho zodpovednosti ako súdneho exekútora za škodu v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku boli splnené zákonné predpoklady rovnako ako pri vzniku občiansko-právnej zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (1. porušenie právnej povinnosti v súvislosti s činnosťou exekútora podľa Exekučného poriadku, 2. existencia, resp. vznik škody, 3. existencia príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody). Na strane žalobcu ako poškodeného vznikla strata v majetkovej sfére, a to tým, že nemá uhradenú pohľadávku v žalovanej výške, t.j. v rozsahu 388,76 Eur, ktorá mala byť vymožená exekúciou v exekučnom konaní vedenom exekútorom - žalovaným. Bolo preukázané, že v exekučnom konaní povinný uhradil exekútorovi pohľadávku a exekútor bol povinný vymoženú čiastku bez zbytočného odkladu vyplatiť oprávnenému, t.j. žalobcovi, pričom exekútor takto nekonal. Uvedená povinnosť vyplýva zo samotnej podstaty výkonu exekúcie a tohto času je uzákonená priamo v Exekučnom poriadku v § 36 ods. 8. Okresný súd preto dôvodne považoval za preukázané, že vznik škody na strane žalobcu bol spôsobený porušením právnej povinnosti žalovaného ako súdneho exekútora, pretože v zmysle § 46 ods. 1 Exekučného poriadku bol exekútor povinný postarať sa o vykonanie exekúcie vrátane vyplatenia vymoženej čiastky oprávnenému - žalobcovi. Pokiaľ žalovaný ako súdny exekútor takto nepostupoval, súd mal dôvodne preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti exekútora a vznikom škody na strane poškodeného, teda žalobcu.

14. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalovaný nenamietal porušenie svojej povinnosti ako súdneho exekútora resp. toho, že by sumu uplatňovanú žalobcom zaplatil resp. uhradil žalobcovi ako oprávnenému, namietal len, že za nesprávny úradný postup zodpovedá štát. Jeho právna úvaha o zodpovednosti štátu však vzhľadom na vyššie uvedené dôvody neobstojí, preto odvolanie žalovaného nemožno považovať za dôvodné.

15. Keďže odvolací dôvod žalovaného neobstojí, odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne, a to vrátane výroku o náhrade trov konania, ktorú skutočnosť odvolací súd uvádza napriek tomu, že konkrétnymi dôvodmi rozhodnutie o náhrade trov konania nebolo žalovaným napadnuté, avšak ide o výrok závislý a súd rozhodol v súlade s platnou právnou úpravou.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, teda podľa pomeru úspechu v odvolacom konaní. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca, ktorý úspešný v odvolacom konaní bol, trovy odvolacieho konania, ktoré by boli preukázané a odôvodnené a ktoré by predstavovali účelne vynaložené výdavky žalobcu (§ 251 CSP), nevznikli. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodol, že žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Na záver odvolací súd dopĺňa, že z oznámenia Ministerstva spravodlivosti SR mal i odvolací súd preukázané, že žalovaný ako súdny exekútor má od roku 2009 pozastavený výkon súdneho exekútora, ktoré doposiaľ trvá, v zmysle rozhodnutia ministra spravodlivosti SR podľa § 222 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.07.2009. Žalovaný je stále vedený v Zozname súdnych exekútorov.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).